

Száz tíz kilométer Csongrád megyében

Időutazás és életérzés

Szegeden, péntek este kilenckor a távoli robaj halatán már senki nem volt biztos abban, hogy a veteránjárművek, vagy a Harley Davidsonosok érkeztek meg a Belvárosba. Azok tippeltek jól, akik a legendás kétkerekűeket választották. A „veteránok” szombat délután száz tíz kilométeres túra után futottak be a Széchenyi térre.

A hét végi Harley Davidson-találkozó résztvevői péntek este a Somogyi utcában támasztották le a kétkerekűket. – A Harley nem csak egy motor, hanem sokkal több annál: egy életérzés, egyfajta esztétikai élmény és még sok minden más is egyszerre. A szabadság szimbóluma. Akik erre a motorra ülnek, nem száguldoznak, nem rohannak, hanem vonulnak az utakon és nagyon jó barátságban vannak egymással – meséli *Dobai Attila*, a Budapest Chapter motorosklub elnöke.

Heizler Tamás szervező, a Porsche Szeged ügyvezető igazgatója nem tartozik az öreg motorosok közé, még csak egy éve HD-tulajdonos. – Tavaly június végén vásároltam meg ezt az 1994-es, Heritage Softail Classic típusú motort. Régóta sze-

rettem volna már Harleyt, de soha nem hittem, hogy nekem is lehet egy ilyen gépem. Tavaly júniusban egy barátom megkért, vigyem le a motorját Alsóórsra, az ottani HD-találkozóra. Ez akkora élmény volt, hogy amikor hazajöttem, az első kedvező lehetőséget megragadván, azonnal megvettem ezt a gépet.

Az, hogy a Harley Davidson nem csak a férfiak kiváltsága, arra jó példa a szegedi *Laudisz Andrea*, aki már több mint fél éve egy Sportster tulajdonosa. *Andreát* férje, aki szintén HD-tulajdonos „fertőzte meg” az amerikai kétkerekű szeretetével. – Külföldön láttam, milyen sok lány motorozik, így én is kedvet kaptam – teszi hozzá *Andrea*.

Egy 1930-ban gyártott

V30-as típusú Harley Davidsonot azok is megcsodálhattak, akik szombat délután a veterán járművekre voltak kíváncsiak. A hőség ellenére hatalmas érdeklődés kísérte a kékes kipufogógázba burkolózó veteránok érkezését. A nyolcvankét darab két- és négykerekű egy száz tíz kilométeres Csongrád megyei túra után gördült be a Széchenyi térre. – Amikor az ember beül egy ilyen régi járgányba, úgy érzi, visszakérül abba a korba, ahonnan a jármű származik. Az autó hangulata, illata, kisugárzása nosztalgikus hatású – foglalta össze a régi autók-motorok varázsát *Rácz Zoltán*, a Dél-alföldi Veteránjármű Egyesület tagja.

Helmut Zwickl, a 820 kilométerre lévő németországi Straubingból érkezett Szegedre, egy 1959-es Renault Dauphine Gordini típusú autóval. A férfi nem először jár Szegeden, hiszen felesége vásárhelyi születésű, így évente többször is hazalátogatnak.

Arany T. János

Szeged az állandóság és a változások városa

Miért szeretik a turisták?

A nyár talán legforróbb hetében is érdemes nekivágni Szeged utcáinak, s megszakítani a folyóparti vagy medence melletti hűsölést egy városnéző séta kedvéért – az összes megszólított turista így vélekedett, amikor a Belvárosban arról faggattuk őket, tetszik-e Szeged, mit tapasztalnak a városban. És az a „próbára tett” szegedi taxis sem akart átverni bennünket, amikor arra kértük, gyorsan vigyen „valahová”, éhesek vagyunk, halat szeretnénk enni.

Szegeden egy kiadós belvárosi sétába sok minden befér, bár a kiskörúton kívül eső nevezetességeket, a zsinagógát vagy akár a Tisza-parti halászcárdákat már kevesebben keresik fel.

A legmeglepőbb tapasztalat talán az, hogy a Belvárosban folyó építkezéseket nem bosszantó kellemetlenségként értékelték a megkérdezettek, hanem a fejlődés, csinosodás örömteli folyamatának szükséges velejárójaként. Az ország másik feléből, Sopronból érkezett városunkba a háromgyermekes *Vargha család*. – Legutóbb négy éve jártunk erre – meséli az anyuka a Kárász utca sarkán –, azóta sokat változott itt minden. Egy száznegyven éves városnak igenis szüksége van ilyen elegáns központra, ahol lehet korzózni, találkozni, fagyaltozni. Az új szobrokra vagyunk kíváncsiak, műzeumba nem nagyon mehetünk a gyerekek miatt, ők még nagyon unják a kiállításokat. És a Tisza-part! Ne-

A kánikulai városnézés közben kellemesen hűt a fagy. (Fotó: Schmidt Andrea)

künk fantasztikus látvány, ahogy egy folyó végigkanyarog a városon, hiszen nálunk ez hiányzik – fejezi be. Az ország keleti csücskéből, Nyíregyházáról érkeztek *Kertaiék*, *kisfiukkal*. Az apuka legutóbb kilenc éve járt erre, akkor még itt tanuló hűgát látogatandó. – Még most is jól eligazodom a városban. Nagyon tetszik, hogy itt nem változik semmi – kezdi élménybeszámolóját –, a házak és az utcák széplőnek, de újak nem épülnek, nem úgy, mint nálunk. Aki tíz éve nem járt Nyíregyházán, az egész biztosan eltéved, annyi az új épület. Mártélyról indulunk mindennap máshová kirándulni. – A régi épületek hangulata varázslatos – veszi át

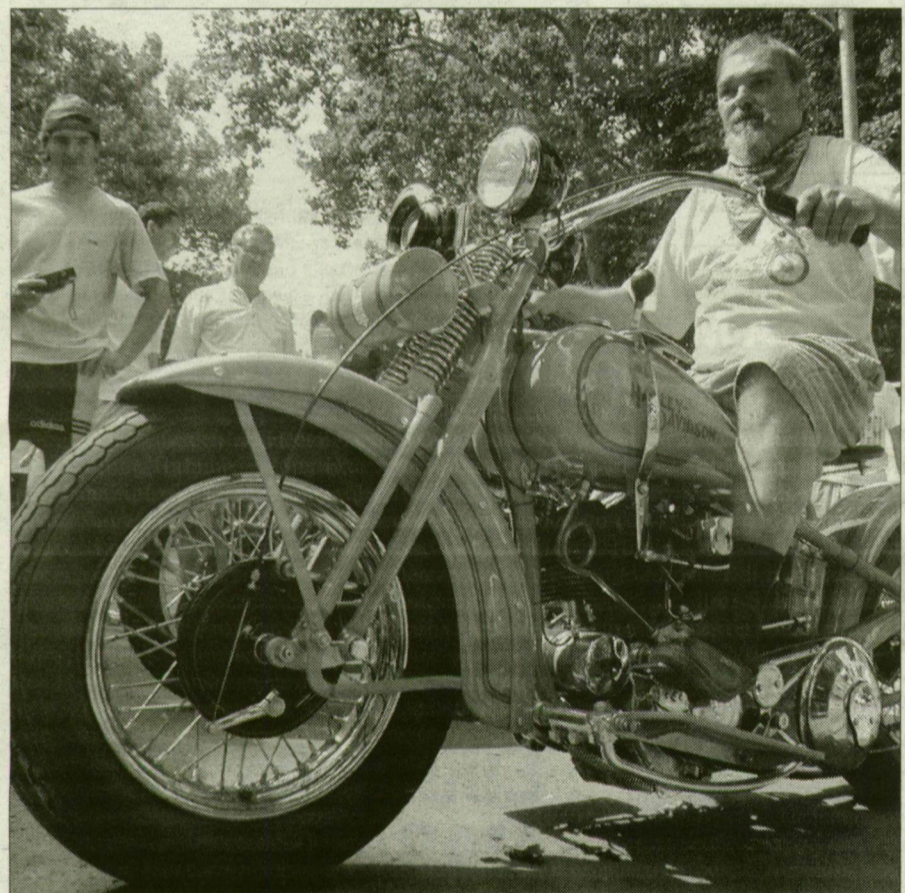
a szót felesége –, a mi lakhelyünk Szegedhez képest fiatal település, s ez sajnos hiányzik.

Egy Kaposvár mellől érkezett; meglelt korú tagokból álló csoport épp csak leszállt a buszról, ebéd előtt még annyi idejük maradt, hogy megálljanak a szabadtéri melletti bokmérésnél: – Meglepő, ahogy az ember a nagy Alföld közepén hirtelen egy ilyen nagy és szép városban találja magát – mondja a csoportvezető –, kár, hogy nehéz olyan jófajta homoki bort találni, ami felvehetné a versenyt a kicsit nyugatabbra termővel. Ebédre viszont megkóstoljuk a híres szegedi halászelevet. A Felső Tisza-parti halászcárdákba már csak azok jutnak

el, akik kicsit nagyobb helyismerettel rendelkeznek, vagy nem állnak helyieket megkérdezni. És próbára tett taxisunk ezt a barátságos csárdát ajánlotta, ráadásul nem is kerülőúton közelített felé.

– Kérem, ez egész Magyarországon egyedülálló: a Tisza partján, árnyas fák alatt ilyen halászelevet enni! – jelenti ki ellentmondást nem tűrve egy Miskolcra érkezett úriember. A kellemes hangulat, ami nem kis részben a szívélyes vendéglátásnak is köszönhető, nem csak öt ragadja el, hiszen a szomszéd asztalnál ebédelő táborozók megvárják a pincérnek: – Öt éves elmúltam, sört kérek!

W. A.

A szilaj vasparipa nyergében... (Fotó: Karnok Csaba)

Piaci dámák a városháza udvarán

Operabohózat – zöldségkörettel

Díszletnek használt műanyag zöldségeszekerekkel teremtettek piaci miliót a szegedi városháza neobarokk udvarán. *Bárdi Sándor* művészeti vezetésével a szegedi kisopera csapata minden nyárra kitalál valami bolondságot: pénteken és szombaton este a slágergyáros *Offenbach* egyik vígoperáját, a *Piaci dámákat* vitték színre, hulló káposztalevelekkel, karalábéval, sárgarépával.

Az elmúlt években a közönség már megszokhatta, hogy a Muzsikáló udvar programsorozatának operabemutatója valóságos kánikulai „agymenés”, ami abszurdításban rendre túllép a műfaj keretein, és sugárzik belőle: hallatlanul élvezik, akik csinálják. Idén is *Toronykő Attila* rendezte a *Bárdi Sándor* által kiválasztott *Offenbach*-darabot, ami ebben a tálalásban közelebb állt a komolyan nem vehető, bármilyen megengedett benne bohózathoz, mint a klasszikus vígoperához.

A válogatott szegedi mu-

zikusokból kifejezetten erre az alkalomra összehozott, muzikálisan játszó *Offenbach Zenekart* az emeleti ablakból csúszdán érkező *Oberfrank Péter* zeneigazgató stílusos könnyedséggel vezényelte. Három jellegzetes karaktert formált bővérű

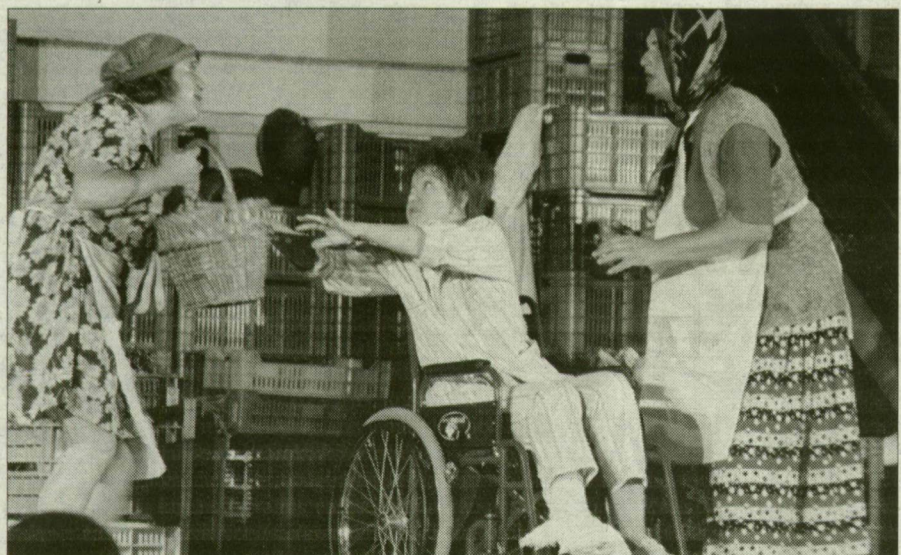
humorral a három piaci dáma: *Piskolti László* (Mme Poiretapée), *Andrejcsik István* (Mme Buerrefondue) és *Szilágyi Béla* (Mme Madou). Hatalmas cekkerekkel érkeztek meg, amelyekből árukínálatukat bemutatva, zöldségeket szórtak a színpadra. A

cselekményre nem érdemes túl sok szót vesztegetni: *Ciboulette*, a gyümölcsáruslány – *Vajda Júlia* énekelte-játszotta, a publikumot közben almával és répával etette – rádőbben, hogy nem tudja, kik a szülei. Csecsemőkora óta őriz egy levelet, ami fele-

letet adhatna a kínzó kérdésre, de olvasni legfeljebb a bankókat tudja. A kofák közül ketten is pályáznak az anyai szerepre; felbukkan a szerelmes kukta is – *Szonda Éva* alakítja törött lábbal, hősiesen kerekesszékekben gurulva –, akadékoskodik a túlbuzgó piacfelügyelő: a szellemes *Lőrincz Zoltán* kap tapost a szerepben. A mellékszálak elvárrása után végül a karmester oszt igazságot: a *Levéláriát* (*Tosca*) idéző zenei aláfestésre felolvassa a mindent eldöntő irományt. Kiderül, hogy az aggszűznek hitt harmadik piaci dáma az anya, a kalandor *Raflafla* ezreddobos – *Lenygel Gábor* játssza – pedig a felelősség elől annak idején megszökött apa. Teljes a happy end, jöhet a finálé, hullanak a káposztalevelek, zúg a taps.

Offenbach könnyed, fülbemászó muzsikája és az összeszokott kisoperai gárda önfelédelt mókázása ezen a nyáron is sikert aratott.

Hollósi Zsolt

Szilágyi Béla (Mme Madou), Szonda Éva (Croute-au-pot, a kukta) és Andrejcsik István (Mme Buerrefondue). (Fotó: Schmidt Andrea)

Garázdaság

Munkatársunktól

Csoportosan elkövetett garázdaság és súlyos, életveszélyt okozó testi sértés alapos gyanúja miatt őrizetbe vett a rendőrség három magyarországi férfit. Ketten 21 évesek, társuk még nem töltötte be huszadik életévét. A banda tagjai péntek

éjjel Magyarországon, egy szórakozóhely előtt ok nélkül belekötöttek egy négytagú társaságba, és pusztán kézzel alaposan helyben hagyták őket.

Az egyik áldozat sérülése súlyos, életveszélyes, társaié nyolc napon belül gyógyuló.

Nyáron a parlafü miatt telefonálnak az önkormányzatnak

Hívják a polgárok a várost

Egy éve működik az önkormányzat zöldszáma. Az első félévben 413-an hívták a 06-80/820-032 számot, az idei esztendő első hat hónapjában valamivel kevesebben, 337-en tárcsázták, hogy az önkormányzat illetékeseinek jelezzék észrevételeiket, javaslatukat, panaszaikat.

Elsősorban városüzemeltetési tárgyú bejelentések érkeznek az önkormányzat zöldszáma – tudtuk meg *Tóth Endréné* főtanácsostól. A polgármesteri hivatalban lehallgatják az üzenetrögzítőre mondott észrevételeket, majd jelezzék az illetékes irodák felé. Ezután pedig – a jegyző utasításának megfelelően – nyolc napon belül minden hívónak visszajeleznek. *Tóth Endréné* szerint elsősorban olyan információkat kapnak a telefonálók, amelyek az önkormányzat szakemberei előtt sem ismeretlenek. A legtöbb a köztisztasággal kapcsolatban emelik fel a kagylót, észrevételeiket továbbbíjtják a Környezetgazdálkodási Kht-nak. De sokan hiányolják pél-

dául a kerékpárutakat – őket csak tájékoztatni tudják az önkormányzat kerékpárút-fejlesztési koncepciójáról. Minden telefonlót visszahívunk ugyanis, már amennyiben a polgárok meghagyják elérhetőségüket.

Általában „idényjellegűek” a hívások, például nyáron megszaporodnak a bejelentések a parlafülelőhelyekről. A főtanácsos szerint így a polgárok segíthetik is az önkormányzat munkáját a parlafügcokot rejtő gondozatlan magánterületek felderítésében is.

Tóth Endréné amellett, hogy kérte a polgárok türelmét – hiszen nem minden esetben sikerül rövid idő alatt orvosolni a bejelentett problémát – felhívta a figyelmet az önkormányzat három élő vonalára. Sokan ugyanis például útlevelőgyben is a zöldszámat hívják, holott ilyen jellegű kérdésekre az 564-311, az 564-168 és az 564-331-es számokon kaphatnak választ.

K. B.

Halálos gázolás

Tudósítónktól

Egy hét éves földéaki kisfiú tartotta hazafelé pénteken este *Szikáncs* és *Földeák* között. A *Makót* Váshárral összekötő fűútra azonban a kisfiú a kerékpárjával megállás nélkül

hajtott fel, éppen egy odaérkező *Suzuki* elé. Annak váshárral vezetője hiába fékezett, az ütközést már nem tudta elkerülni. A gyermek a bal eset következtében a helyszínén az életét veszítette.